

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 15, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:5494](#) 07-07-2022

Civiel recht/aansprakelijkheid werkgever

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:1721](#) 04-04-2022

Omgevingsvergunning milieu/Baarle-Nassau

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1992](#) 13-07-2022

Bestemmingsplan/De Wolden

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1892](#) 06-07-2022

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1909](#) 06-07-2022

Projectplan Waterwet/Waterschap Vechtstromen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1851](#) 29-06-2022

Omgevingsvergunning/Bergen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1439](#) 18-05-2022

Planschade/provincie Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1019](#) 06-04-2022

Handhaving/Middelburg

Annotatie

[De mogelijkheid van het instellen van incidenteel hoger beroep](#)

mr. M. van Harten

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/De Wolden

Uitvoerbaarheid van het bestemmingsplan; betekenis Didam-arrest.

Casus

De raad van de gemeente De Wolden heeft het bestemmingsplan 'Dijkhuizen 28-30 Ruinerwold' vastgesteld. Het plan maakt de bouw van twintig appartementen mogelijk op het perceel Dijkhuizen 28-30 te Ruinerwold met een maximale goothoogte van 7 m en een maximale bouwhoogte van 16 m.

Appellant en anderen betogen dat het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan in strijd is met het Didam-arrest van de Hoge Raad van 26 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1778.

Rechtsvraag

Is het bestemmingsplan, gelet op het Didam-arrest van de Hoge Raad, uitvoerbaar?

Uitspraak

In het arrest van 26 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1778, heeft de Hoge Raad overwogen dat uit het gelijkheidsbeginsel voortvloeit dat: 'een overheidslichaam dat het voornemen heeft een aan hem toebehorende onroerende zaak te verkopen, ruimte moet bieden aan (potentiële) gegadigden om mee te dingen naar deze onroerende zaak indien er meerdere gegadigden zijn voor de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak of redelijkerwijs te verwachten is dat er meerdere gegadigden zullen zijn. In dat geval zal het overheidslichaam met inachtneming van de hem toekomende beleidsruimte criteria moeten opstellen aan de hand waarvan de koper wordt geselecteerd. Deze criteria moeten objectief, toetsbaar en redelijk zijn. Het gelijkheidsbeginsel brengt ook mee dat het overheidslichaam, teneinde gelijke kansen te realiseren, een passende mate van openbaarheid moet verzekeren met betrekking tot de beschikbaarheid van de onroerende zaak, de selectieprocedure, het tijdschema en de toe te passen selectiecriteria. Het overheidslichaam moet hierover tijdig voorafgaand aan de selectieprocedure duidelijkheid scheppen door informatie over deze aspecten bekend te

maken op zodanige wijze dat (potentiële) gegadigden daarvan kennis kunnen nemen.'

Daargelaten of zonder meer kan worden geconcludeerd dat niet aan vereisten uit dit arrest is voldaan, betekenen de eventuele gevolgen van dit arrest voor de koopovereenkomst tussen de gemeente en de projectontwikkelaar voor de betreffende gronden niet op voorhand dat het plan als zodanig niet uitvoerbaar is. Een bestemmingsplan regelt immers niet door welke gegadigde het moet worden uitgevoerd. Appellant en anderen hebben niet aannemelijk gemaakt dat de raad op voorhand had moeten inzien dat het bestemmingsplan niet kan worden uitgevoerd zonder dat de daarvoor benodigde gemeentelijke gronden in strijd met het gelijkheidsbeginsel, zoals nader is uitgewerkt in dit arrest, aan de projectontwikkelaar zijn verkocht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 april 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1157).

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1992

Zaaknummer: 202201725/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/provincie Noord-Brabant

Artikel Verordening Ruimte is schadeoorzaak als bedoeld in artikel 6.1 van de Wro.

Casus

[Appellante sub 1] is eigenaar van een perceel aan de [locatie] te Heusden (hierna ook: het perceel), waar zij een pluimveehouderij exploiteert. [Appellante sub 1] heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de Verordening Ruimte 2014 van de provincie Noord-Brabant (hierna: de VR2014). Volgens [appellante sub 1] beperkt de VR2014 haar mogelijkheden om op het perceel uit te breiden, waardoor zij planschade lijdt.

Volgens de SAOZ bevat artikel 34 van de VR2014 geen absoluut verbod voor de bouw van nieuwe gebouwen binnen het bouwblok. Het bouwen van nieuwe gebouwen is nog steeds mogelijk, maar daaraan zijn wel nadere eisen gesteld. De gestelde eisen leiden volgens de SAOZ nog niet tot schade. De SAOZ heeft in haar advies vermeld dat het stellen van nadere eisen is geregeld in artikel 3.6, eerste lid, onder d, van de Wro. Eventuele planschade kan volgens de SAOZ pas worden vastgesteld met analoge toepassing van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro, nadat een aanvraag om omgevingsvergunning is afgewezen.

De rechtbank heeft geoordeeld dat artikel 34 van de VR2014 een rechtstreekse weigeringsgrond bevat als bedoeld in artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Artikel 34 van de VR2014 is daarom een schadeoorzaak als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro.

Het college voert aan dat artikel 34 geen rechtstreeks werkende weigeringsgrond bevat. In het artikel is slechts opgenomen dat er tijdelijk voorwaardelijke bepalingen gelden.

Rechtsvraag

Is artikel 34 van de VR2014 een schadeoorzaak als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro?

Uitspraak

Artikel 34, eerste lid, aanhef en onder a, onder IV en V, luidt:

‘Tot het tijdstip dat een bestemmingsplan in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 6.3, tweede lid, en artikel 7.3, tweede lid, gelden de volgende voorwaardelijke bepalingen:

a. een toename van de bestaande bebouwing voor de uitoefening van een veehouderij is toegestaan indien:

IV. is aangetoond dat de kans op cumulatieve geurhinder (achtergrondbelasting) op geurgevoelige objecten, in de bebouwde kom niet hoger is dan 12% en in het buitengebied niet hoger is dan 20%, tenzij er – indien blijkt dat de achtergrondbelasting hoger is dan voornoemde percentages – maatregelen worden getroffen door de veehouderij die tot een daling leiden van de achtergrondbelasting, welke ten minste de eigen bijdrage aan de overschrijding van de achtergrondbelasting compenseert;

V. is aangetoond dat de achtergrondconcentratie, vermeerderd met de bijdrage van het initiatief, een jaargemiddelde fijnstofconcentratie (PM₁₀) op gevoelige objecten veroorzaakt van maximaal 31,2 µg/m³.’

Deze bepalingen komen er op neer dat de toename van bestaande bebouwing voor de uitoefening van een veehouderij niet is toegestaan als:

- de achtergrondconcentratie voor geur in het buitengebied hoger is dan 20% en maatregelen van de aanvrager de eigen bijdrage aan die achtergrondconcentratie niet kunnen compenseren,
- de achtergrondconcentratie voor fijn stof vermeerderd met de bijdrage van de aanvrager hoger is dan 31,2 µg/m³.

Als dit het geval is, is een aanvraag om omgevingsvergunning in strijd met regels die met toepassing van artikel 4.1, derde lid, van de Wro zijn gesteld in een provinciale verordening en de burger rechtstreeks binden. Dit is volgens artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo een grond voor weigering van een omgevingsvergunning. In het SAOZ-advies is in dit verband ten onrechte aangenomen dat de vereisten van artikel 34 van de VR2014 over achtergrondconcentraties van geur en fijnstof nadere eisen zijn als bedoeld in artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wro. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat artikel 34

van de VR2014 een weigeringsgrond bevat als bedoeld in artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-05-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1439

Zaaknummer: 201908718/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 2.10 Wabo

RECHTSPRAAK

Projectplan Waterwet/Waterschap Vechtstromen

Bij voorbereiding met artikel 3.4 van de Awb is het arrest Varkens in nood niet van toepassing.

Casus

Bij besluit van 7 juli 2020 heeft het dagelijks bestuur van het Waterschap Vechtstromen op grond van artikel 5.4 van de Waterwet het projectplan ‘Droogzetvoorziening stuw Junne’ vastgesteld. Het projectplan is vastgesteld omdat het dagelijks bestuur onderzoek wil doen naar de staat van het metselwerk en de houten fundering van de stuw bij Junne.

Op deze zaak is de Crisis- en herstelwet (Chw) van toepassing.

Stichting Omgevingsrecht, [appellant A] en [appellant B] betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij geen belanghebbende zijn bij het projectplan. Het door hen ingestelde beroep is om die reden ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Volgens Stichting Omgevingsrecht is het in strijd met het ‘Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden’ (hierna: Verdrag van Aarhus) om haar om deze redenen geen toegang tot de rechter te bieden.

Rechtsvraag

Zijn appellanten ontvankelijk in hun beroep?

Uitspraak

Het projectplan is voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Overeenkomstig artikel 3:15, eerste lid, van de Awb, zijn belanghebbenden in de gelegenheid gesteld zienswijzen naar voren te brengen over het ontwerpbesluit. Deze procedure verschilt daarmee van veel andere omgevingsrechtelijke procedures waarin zienswijzen naar voren gebracht kunnen worden door een ieder.

Het gegeven dat Stichting Omgevingsrecht, [appellant A] en [appellant B] een zienswijze naar voren hebben gebracht tegen het ontwerpbesluit, betekent in dit geval niet dat hun beroep bij de rechtbank – ook als zij niet belanghebbend zouden zijn – ontvankelijk is. Zoals uit de uitspraak van 4 mei 2021, ECLI:NL:RVS:2021:953, onder 4.7 volgt, hebben niet-belanghebbenden in omgevingsrechtelijke zaken die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb alleen toegang tot de bestuursrechter als in die zaak de kring van personen die een zienswijze naar voren mogen brengen op grond van het nationale recht is verruimd tot ‘een ieder’. Dat is – zoals hiervoor uiteengezet – hier niet het geval. De rechtbank kon het beroep van Stichting Omgevingsrecht, [appellant A] en [appellant B] dus alleen ontvangen als zij belanghebbende zijn bij het projectbesluit.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1909

Zaaknummer: 202102377/1/R1

Wetsartikelen: 3.4 Awb en 5.4 Waterwet

ANNOTATIE

De mogelijkheid van het instellen van incidenteel hoger beroep**mr. M. van Harten****Annotatie bij ABRvS 6 april 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1019.**

1. Bovenstaande uitspraak is het vermelden waard, omdat deze gaat over het in kunnen stellen van incidenteel hoger beroep. Dit strategische rechtsmiddel, ingevoerd in het bestuursprocesrecht in 2013, kan in het omgevingsrecht van pas komen, omdat bij omgevingsrechtelijke geschillen vaak meerdere partijen betrokken zijn en de belangen van deze partijen sterk uiteen kunnen lopen. Hierna zal ik eerst een korte beschrijving geven van het rechtsmiddel, waarna ik enkele formele aspecten zal aanstippen. Vervolgens zal ik naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling van 6 april 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:1019) laten zien op welke wijze de bestuursrechter beoordeelt of daadwerkelijk sprake is van een ontvankelijk incidenteel hoger beroep.

2. Net als het burgerlijk procesrecht biedt het bestuursprocesrecht de mogelijkheid om 'incidenteel hoger beroep' in te stellen. Dit houdt in dat, indien door een partij bij de bestuursrechter hoger beroep is ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank, een wederpartij die ook hoger beroep in had kunnen stellen maar dat tot dan toe niet heeft gedaan, alsnog incidenteel hoger beroep in kan stellen (artikel 8:110 van de Awb). Door het buiten de reguliere beroepstermijn alsnog kunnen instellen van incidenteel hoger beroep, beschikt een wederpartij over een 'tegenaanvalswapen'. Zodra hoger beroep is ingesteld, loopt de partij die het principale appel heeft ingesteld immers het risico dat incidenteel hoger beroep wordt ingesteld. Het incidenteel hoger beroep kan er vervolgens toe leiden dat de appellerende partij die ervoor heeft gekozen om hoger beroep in te stellen in een slechtere positie komt te verkeren (*Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, p. 23 en 24*).

3. Het incidenteel hoger beroep kan worden ingesteld binnen zes weken nadat de hogerberoepsrechter de gronden van het hoger beroep aan de desbetreffende partij heeft verzonden (artikel 8:110, tweede lid, van de Awb). Als er wel beroep wordt ingesteld maar dit beroep geen kracht wordt bijgezet met gronden (ook niet nadat daarvoor een termijn is

gegeven), is het dus ook niet mogelijk om incidenteel beroep in te stellen (zie ook r.o. 2.2 van ABRvS 6 april 2022, ECLI:NL:RVS:2022:1019). Een bijkomend voordeel voor de partij, die in eerste instantie berust in het oordeel van de rechtbank en pas in actie komt na kennisname van de gronden van het hogerberoepschrift, is dat voor het incidenteel hoger beroep geen griffierecht verschuldigd is (artikel 8:110, vijfde lid, van de Awb).

4. Niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep heeft in beginsel geen gevolgen voor de ontvankelijkheid van het incidenteel hoger beroep. Dit is anders indien de niet-ontvankelijkheid het gevolg is van overschrijding van de termijn voor het instellen van hoger beroep, overschrijding van de termijn voor betaling van het griffierecht of de omstandigheid dat degene die het hoger beroep heeft ingesteld daartoe niet gerechtigd was (artikel 8:111 van de Awb). Door het niet betalen van het griffierecht kan de insteller van het principale hoger beroep derhalve voorkomen dat het incidentele hoger beroep zal worden behandeld.

Intrekking van het hoger beroep na aanvang van de termijn voor het instellen van incidenteel hoger beroep heeft uitdrukkelijk geen gevolgen voor de ontvankelijkheid van het incidenteel hoger beroep (artikel 8:111, tweede lid, van de Awb). Incidenteel hoger beroep kan ook voorwaardelijk worden ingesteld (artikel 8:112 van de Awb). Een voorwaardelijk incidenteel hoger beroep vervalt wel altijd als het hoger beroep niet-ontvankelijk of ongegrond is, dan wel wordt ingetrokken.

5. Of sprake is van een incidenteel hogerberoepschrift wordt door de bestuursrechter beoordeeld op basis van de inhoud. Het oogmerk om incidenteel beroep in te stellen of de stelling dat sprake is van een incidenteel hogerberoepschrift zijn derhalve niet van belang. Dit is bestendige rechtspraak en wordt ook toegelicht in de uitspraak van 6 april 2022 onder verwijzing naar eerdere jurisprudentie (r.o. 2.3). De Afdeling overweegt daarbij dat geen sprake is van een incidenteel hoger beroep indien het doel van dat beroep niet afwijkt van het principale beroep. In de uitspraak van 24 januari 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:209), waar de Afdeling naar verwijst, wordt gesteld dat, wil sprake zijn van een incidenteel hogerberoepschrift, de aanleiding voor het instellen van incidenteel hoger beroep moet zijn gelegen in het ingestelde principaal hoger beroep. Dat volgt volgens de Afdeling uit artikel 8:110, tweede lid, van de Awb, waarin staat dat incidenteel hoger beroep kan worden ingesteld na ontvangst van de gronden. Ook wordt verwezen naar hiervoor ook aangehaalde toelichting waarin het rechtsmiddel wordt neergezet als ‘tegenaanvalswapen’.

6. Of de wetgever de koppeling tussen het inleidende beroepschrift en het incidentele beroepschrift in het tweede lid van artikel 8:110 van de Awb zo heeft bedoeld, is niet zeker. In het tweede lid van artikel 8:110 van de Awb is immers niet noodzakelijkerwijs een inhoudelijke koppeling gelegd tussen gronden van het beroep en het incidenteel hoger beroep. Gesteld zou kunnen worden dat uit het tweede lid slechts volgt vanaf welk moment en tot

wanneer incidenteel beroep kan worden ingesteld. Dat het rechtsmiddel in elk geval mede als tegenaanvalswapen is gepresenteerd, staat buiten kijf. De Afdeling advisering van de Raad van State(hierna: Afdeling advisering) wees in het advies echter ook op een andere (meer algemene) behoefte om incidenteel hoger beroep in te stellen (*Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 4, p. 10*). Daarbij overwoog de Afdeling advisering dat door de invoering van het rechtsmiddel voor de verwerende partij in hoger beroep een middel zou ontstaan om een eerder verworpen beroepsgrond alsnog in het geding te kunnen brengen. Dit kon volgens de Afdeling advisering nuttig zijn, omdat een partij een beroepsgrond, die door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud was verworpen, niet opnieuw kon aanvoeren in een beroep tegen een nieuw besluit op bezwaar, als hij tegen dat oordeel niet in hoger beroep was opgekomen. Als dit mede de gedachte is geweest, dan hoeft de inhoudelijke aanleiding voor het instellen van incidenteel hoger beroep niet altijd te liggen in de gronden van het hogerberoepschrift.

RECHTSPRAAK

Handhaving/Middelburg

Hogerberoepschrift is geen incidenteel hogerberoepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb.

Casus

Partij A en partij B hebben een verzoek om handhaving ingediend bij het college van burgemeester en wethouders van Middelburg (hierna: het college). Zij stellen dat op een perceel diverse overtredingen plaatsvinden, in het bijzonder de exploitatie van een minicamping in strijd met het bestemmingsplan en het Activiteitenbesluit milieubeheer.

Na besluitvorming door het college hebben partij A en partij B beroep ingesteld bij de rechtbank. De rechtbank heeft het beroep gedeeltelijk niet-ontvankelijk, gedeeltelijk gegrond en gedeeltelijk ongegrond verklaard. Het college en partijen A en B hebben hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank. Appellant heeft bedoeld naar aanleiding van de hoger beroepen van het college en de partijen A en B incidenteel hoger beroep in te stellen in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Het college betwist de ontvankelijkheid van het hoger beroep van appellant.

Rechtsvraag

Is het hogerberoepschrift van appellant een incidenteel hogerberoepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb?

Uitspraak

De Afdeling oordeelt dat het hogerberoepschrift van appellant geen incidenteel hogerberoepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb is. De hogerberoepschriften van partij A en partij B en het college geven hiertoe namelijk geen aanleiding (zie hieronder bij 1 en 2).

Partij A en partij B hadden aanvankelijk ook hoger beroep ingesteld. Dit (principaal) hoger

beroep heeft de Afdeling op grond van artikel 6:6 van de Awb niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij hoger beroep hebben ingesteld zonder vermelding van de hogerberoepsgronden. Het incidenteel hoger beroep kan niet liggen in het hoger beroep van partij A en partij B, omdat de termijn voor het instellen van incidenteel hoger beroep, voor zover die zou moeten voortvloeien uit het instellen van hun hoger beroep, nooit is begonnen, gelet op artikel 8:110, tweede lid, van de Awb.

De hogerberoepsgronden, die door appellant zijn ingediend, geven er blijk van dat hij hetzelfde doel nastreeft als het college met het indienen van hoger beroep. Appellant probeert met het indienen van het incidenteel hoger beroep niet te voorkomen dat het hoger beroep van het college slaagt, omdat hij bij een gegrond principaal hoger beroep van het college niet in een rechtens slechtere positie komt te verkeren ten opzichte van de positie waarin hij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde. Daarom kan het principaal hoger beroep van het college ook niet gelden als aanleiding voor het incidenteel hoger beroep. De Afdeling wijst hierbij op een uitspraak van 24 januari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:209.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1019

Zaaknummer: 202006039/1/R1

Wetsartikelen: 8:110 Awb en 6:6 Awb

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Baarle-Nassau

Intrekking omgevingsvergunning milieu naar aanleiding van advies van het Landelijk Bureau Bibob.

Casus

Op 5 april 2018 heeft verweerder aan verzoekster een revisievergunning verleend voor onder meer het samenvoegen van de twee bassins achter loods 3 op het perceel [adres perceel] tot één bassin van 7.000 m³. Deze bassins worden gebruikt voor de opslag van vermoeste aardappelstoomschillen. De overige aanwezige producten worden opgeslagen in tanks en/of sleufsilo's. Daarnaast heeft deze revisievergunning betrekking op een nieuw bassin ten behoeve van de opslag van waswater voor de aardappelen.

Op 15 mei 2018 heeft verweerder aan verzoekster vergunning verleend voor het vergroten van de bezinkputten 3, 4 en 5 op het perceel [adres perceel] te [plaats perceel].

In een rapport van 8 april 2021 heeft het Landelijk Bureau Bibob (LBB) geconcludeerd dat er een ernstig gevaar bestaat dat de in 2018 aan verzoekster verleende vergunningen mede zullen worden gebruikt om strafbare feiten te plegen (artikel 3, eerste lid, onderdeel b, van de Wet Bibob).

Bij het bestreden besluit heeft verweerder de beide vergunningen uit 2018 ingetrokken wegens vorenbedoeld ernstig gevaar.

Tegen dit besluit heeft verzoekster beroep ingesteld en verzocht om een voorlopige voorziening. De uitspraak betreft zowel het beroep als het verzoek.

Rechtsvragen

1. Zijn de gestelde strafbare feiten toe te rekenen aan verzoekster?
2. Kon verweerder de intrekking baseren op het advies van het LBB?

Uitspraak

1. De voorzieningenrechter overweegt dat verzoekster op zich terecht heeft opgemerkt dat zij niet als verdachte is aangemerkt in het onderzoek '[naam onderzoek]' en dat in die zaak sprake is van concept-tenlasteleggingen, gericht aan [naam betrokkene 2]. De voorzieningenrechter is echter met verweerder van oordeel dat in dit stadium van het strafrechtelijk onderzoek voldoende aannemelijk is dat [naam betrokkene 2] de gestelde strafbare feiten heeft gepleegd. De officier van justitie heeft immers concept-tenlasteleggingen opgesteld en bekendgemaakt aan de verdediging en de strafzaak is nu in behandeling bij de rechtercommissaris voor het horen van getuigen op verzoek van de verdediging. Die strafbare feiten zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen of samenhangen met activiteiten waarvoor de omgevingsvergunningen zijn gegeven. Deze en alle overige hiervoor opgesomde strafbare feiten die door [naam betrokkene 2] zijn begaan op of vanuit het perceel [adres perceel] kunnen worden toegerekend aan verzoekster. Het gaat hier ten slotte om het herhaaldelijk en nog recent plegen van strafbare feiten, te weten handelen in strijd met milieuwetgeving. Op grond hiervan heeft verweerder een ernstig vermoeden kunnen aannemen dat de vergunningen ook in de toekomst zullen worden gebruikt om strafbare feiten te plegen. Daarmee is dus niet van belang dat verzoekster niet zelf als verdachte is aangemerkt in het onderzoek '[naam onderzoek]' en is niet doorslaggevend dat nog slechts sprake is van concept-tenlasteleggingen.

2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:350, mag het bestuursorgaan dat bevoegd is tot het intrekken van een beschikking in beginsel afgaan op een advies van het LBB. Het moet zich er wel van vergewissen dat het advies en het daaraan ten grondslag liggende onderzoek naar de feiten op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen, op zorgvuldige wijze zijn uitgevoerd en de feiten de conclusies kunnen dragen. Het LBB dient op grond van de Wet Bibob een advies uit te brengen en daarin in te gaan op de vraag of een ernstig gevaar bestaat dat de gegeven beschikkingen mede zullen worden gebruikt om strafbare feiten te plegen (artikel 3, eerste lid, van de Wet Bibob). Daarbij dient het zich te beperken tot het verzamelen en analyseren van de in artikel 12, tweede lid, van de Wet Bibob, bedoelde persoonsgegevens. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het LBB in het Bibob-advies dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt, in overeenstemming met deze bevoegdheid heeft gehandeld en dat verweerder zich van zijn vergewisplicht heeft gekweten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:1721

Zaaknummer: AWB- 22_310 VV en AWB- 22_311

Wetsartikelen: 3 lid 1 onder b Wet Bibob

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Brabant

Verweerder heeft de omgevingsvergunning, die drie jaar niet is gebruikt, gelet op het milieubelang kunnen intrekken.

Casus

Op 13 juli 2007 is aan bedrijf A een revisievergunning verleend op grond van de Wet milieubeheer voor de inrichting op het perceel. Op grond van deze omgevingsvergunning mag appellante de volgende activiteiten verrichten:

- het extractief reinigen van grond (zandachtige materialen), puin (steenachtige materialen), straalgrit, riool-, kolken- en gemalenzand, alsmede veegzand, baggerspecie, sorteerzeefzand, brekerzeefzand en filterzand;
- het sorteren en scheiden van puin, bouw- en sloopafval en op bouw- en sloopafval gelijkend bedrijfs-/stedelijk afval;
- op- en overslag van grond, puin en overige bouwstoffen, straalgrit, riool-, kolken- en gemalenzand, alsmede veegzand, baggerspecie, sorteerzeefzand, brekerzeefzand, filterzand, bouw- en sloopafval, bedrijfs-/stedelijk afval en deelstromen die vrijkomen bij de extractieve reiniging en het sorteren en scheiden.

Op 29 september 2016 heeft bedrijf B de aandelen in het kapitaal van bedrijf A verworven. Deze aandelen waren tot die tijd in handen van Afvalstoffen Terminal Moerdijk B.V. (hierna: ATM). De statutaire naam van het bedrijf is vervolgens gewijzigd in die van appellante. In de onderliggende koopovereenkomst is een non-concurrentiebeding opgenomen. Op grond daarvan mocht appellante tot 1 oktober 2021 direct of indirect geen activiteiten ontplooiën die vergelijkbaar waren, of die concurreerden met de door bedrijf C uitgeoefende activiteiten. Bedrijf C behoort tot hetzelfde concern als ATM. Bij besluit van 22 mei 2020 heeft verweerder de omgevingsvergunning van 13 juli 2007 geheel ingetrokken op grond van artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo. Volgens het college waren er op dat moment gedurende drie jaar geen handelingen verricht met gebruikmaking van de vergunning.

Rechtsvraag

Heeft verweerder de belangen van appellante bij het besluit tot intrekking voldoende meegewogen?

Uitspraak

De Afdeling is van oordeel dat de nadelige (financiële) gevolgen voor appellante van de intrekking van de omgevingsvergunning niet onevenredig zijn in verhouding tot het met de intrekking gediende doel. Daartoe wordt het volgende overwogen.

Het college heeft de omgevingsvergunning van 13 juli 2007 ingetrokken, omdat appellante gedurende drie jaar geen handelingen heeft verricht met gebruikmaking van die vergunning. Het college heeft toepassing gegeven aan artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo, om het bestaan van ongebruikte milieuruimte tegen te gaan. Hiermee wordt een milieubelang gediend, omdat het intrekken van een omgevingsvergunning voor het in werking hebben van een inrichting bijdraagt aan de bescherming van het milieu. Appellante heeft een financieel belang bij het behoud van de omgevingsvergunning. Dit belang weegt naar het oordeel van de Afdeling echter niet op tegen de milieubelangen die de intrekking van de omgevingsvergunning beoogt te beschermen. Hierbij acht de Afdeling van belang dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten tijde van het besluit tot intrekking van de vergunning concrete plannen waren om weer gebruik te maken van de omgevingsvergunning. Appellante was in de aan de leveringsakte van 29 september 2019 ten grondslag liggende koopovereenkomst een non-concurrentiebeding overeengekomen, op grond waarvan zij zich jegens haar verkoper had verbonden om tot 1 oktober 2021 direct of indirect geen activiteiten te ontplooiën die vergelijkbaar zijn, of die concurreren met de door bedrijf C uitgeoefende activiteiten. Appellante heeft onvoldoende weersproken dat dat concurrentiebeding feitelijk tot gevolg heeft gehad dat de bij besluit van 13 juli 2007 verleende omgevingsvergunning ten tijde van het intrekkingbesluit van 22 mei 2020 niet kon worden benut. Op de zitting is door het college verder toegelicht dat het bedrijf gedeeltelijk ontmanteld is en het daardoor ook niet eenvoudig is het bedrijf overeenkomstig de omgevingsvergunning op te starten. Dat door appellante op 2 juli 2020 een aanvraag is ingediend voor een milieuneutrale verandering van de inrichting, los van het antwoord op de vraag of daaruit kon worden opgemaakt dat appellante concrete plannen had om weer gebruik te maken van de omgevingsvergunning van 13 juli 2007, is geen grond voor een ander oordeel, alleen al omdat die aanvraag is ingediend na het besluit van 22 mei 2020.

Al met al heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college meer waarde heeft kunnen hechten aan de bescherming van de milieubelangen die met de intrekking van de

omgevingsvergunning van 13 juli 2007 zijn gediend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1892

Zaaknummer: ECLI:NL:RVS:2022:1892

Wetsartikelen: 2.33 lid 2 onder a Wabo

RECHTSPRAAK

Civil recht/aansprakelijkheid werkgever

Du Pont heeft onvoldoende gedaan om blootstelling aan een gevaarlijke hoeveelheid DMAc tijdens het werk te voorkomen. Du Pont is daarmee aansprakelijk voor eventuele schade die de werknemer als gevolg van deze blootstelling heeft geleden.

Casus

Du Pont heeft tussen 1964 en 2004 in een fabriek in Dordrecht lycra geproduceerd. De lycravezel is door Du Pont zelf ontwikkeld en werd met name gebruikt bij het produceren van kleding. Bij het maken van lycra gebruikte Du Pont onder meer DMAc als oplosmiddel. Du Pont heeft de fabriek in 2004 verkocht. In 2006 is de fabriek gesloten. Eiseres heeft van 1 januari 1977 tot 21 april 1988 gewerkt bij Du Pont. Zij werkte als Lycra Inspectrice op de afdeling Inpak in de Lycrafabriek. Eiseres vindt dat Du Pont onvoldoende maatregelen heeft getroffen om haar te beschermen bij het werken met DMAc. Zij stelt het volgende. Als gevolg van het werken eindigde haar zwangerschap na 30 weken in een vroeggeboorte, waarbij haar zoon is overleden. Tijdens deze en de tweede zwangerschap heeft eiseres bovendien last gehad van bloedarmoede. De tweede zwangerschap leidde tot de geboorte van een meisje met laag geboortegewicht. Uit de derde zwangerschap volgt de geboorte van een gezonde zoon. Eiseres heeft verder fertiliteits- en therapieresistente menstruatieproblemen gekregen. Daarom is op 35-jarige leeftijd haar baarmoeder verwijderd. Tijdens haar werk heeft eiseres last gehad van misselijkheid, duizeligheid, hoofd- en buikpijn, braken, eczeem en menstruatieklachten.

Eiseres vordert schadevergoeding van Du Pont.

Rechtsvraag

Heeft Du Pont voldoende gedaan om haar werknemers tegen de blootstelling aan DMAc te beschermen?

Uitspraak

Tijdens de procedure is gebleken dat Du Pont veel heeft gedaan om haar werknemers te beschermen. Dat geldt ook voor bescherming tegen blootstelling aan DMAc. Du Pont heeft onderkend dat DMAc schadelijk kan zijn voor de gezondheid en zij heeft van meet af aan de in Amerika vastgestelde grenswaarden gehanteerd, ook toen deze in Nederland nog niet golden. Du Pont heeft verder maatregelen getroffen om de blootstelling aan DMAc te beperken en zij heeft de blootstelling gemeten met luchtmeters en met urinetests. Toch komt de kantonrechter tot het oordeel dat Du Pont hier onvoldoende heeft gedaan om blootstelling van haar werknemers aan een gevaarlijke hoeveelheid DMAc te voorkomen.

Du Pont heeft op drie punten onvoldoende gedaan. Du Pont heeft namelijk niet voldoende aannemelijk gemaakt dat zij de blootstelling aan DMAc via de lucht altijd onder de vastgestelde grenswaarden heeft gehouden. Du Pont had bovendien moeten voorkomen dat haar werknemers door aanraking in direct contact kwamen met DMAc. Op deze gronden is Du Pont aansprakelijk voor de schade die werknemers hebben geleden als gevolg van blootstelling aan DMAc tijdens het werk. De kantonrechter stelt ten overvloede vast dat Du Pont haar werknemers onvoldoende heeft gewaarschuwd voor de mogelijke schadelijke effecten van DMAc.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:5494

Zaaknummer: 8473881 CV EXPL 20-1742

Rechters: J.C. Halk

Advocaten: D. van Doorn, W.A. van Veen, G.J. Knotter, P.J. Huys en C.S. Kehrer-Bot

Wetsartikelen: 7:658 BW, 7:611 BW en 93 onder c Rv, 337 lid 2 Rv, 5 lid 2 Wet RO, 47 Wet RO

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Bergen

Balustrade op plat dak niet noodzakelijk voor vluchtroute, het college heeft de vergunning kunnen weigeren.

Casus

Appellant heeft een aanvraag ingediend voor het plaatsen van een balustrade, dienend als valbeveiliging op het dak aan de achterzijde van het op het perceel aanwezige gebouw waarin zijn autobedrijf gevestigd is. De door appellant gewenste balustrade is vanwege de bouwhoogte in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan.

De Afdeling heeft de eerdere weigering van het college om de vergunning te verlenen vernietigd. De Afdeling heeft in die uitspraak overwogen dat op basis van de in de aanvraag gegeven omschrijving van het bouwwerk en de bijbehorende tekening, er in dit geval van moet worden uitgegaan dat het bouwwerk is aangevraagd en zal worden gebruikt als (door)valbeveiliging. Dat het door [appellant] gewenste bouwwerk uitsluitend of mede als dakterras zal worden gebruikt, blijkt volgens de Afdeling niet uit de aanvraag.

In het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft het college zich op het standpunt gesteld dat het niet bereid is om voor het bouwplan een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo te verlenen, omdat de voorgestelde balustrade volgens het college zal leiden tot het gebruik van het dak als dakterras, een dakterras op deze locatie niet wenselijk is aangezien er direct tuinen van woningen grenzen aan het perceel, het de noodzaak niet ziet dat een bedrijf een dakterras heeft en afwijking van het bestemmingsplan een ongewenst precedent zou scheppen. Het college stelt verder dat het op grond van het Bouwbesluit 2012 niet noodzakelijk is om een extra vluchtroute vanuit de eerste verdieping te realiseren.

Rechtsvraag

Heeft het college de omgevingsvergunning kunnen weigeren?

Uitspraak

Het college stelt geen omgevingsvergunning te willen verlenen voor het afwijken van de op grond van artikel 3.2.3, onder b, van de planregels toegestane maximale bouwhoogte van 3 m. Hij vreest dat het toestaan van de aangevraagde balustrade met een hoogte van 1,3 m leidt tot precedentwerking met ongewenste ruimtelijke gevolgen, omdat dan in alle gevallen waar men zich onveilig voelt en dus een extra vluchtroute wil realiseren over een plat dak, een valbeveiliging moet worden toegestaan. Binnen het stedelijk gebied is dat niet wenselijk, aldus het college. De Afdeling acht dit standpunt niet onredelijk. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hier gaat om een niet wettelijk vereiste, extra vluchtroute en de omstandigheid dat – naar is erkend – de balustrade niet noodzakelijk is om in noodgevallen via het platte dak te kunnen vluchten, heeft het college naar het oordeel van de Afdeling aan het belang van het handhaven van de maximaal toegestane bouwhoogte van 3 m een zwaarder gewicht mogen toekennen dan aan het belang van [appellant] bij het realiseren van een balustrade op het dak. Gelet op het voorgaande heeft het college naar het oordeel van de Afdeling mogen weigeren om op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 3, van bijlage II van het Bor de gevraagde omgevingsvergunning te verlenen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-06-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1851

Zaaknummer: 202105734/1/R1

Wetsartikelen: 2.1 onder c Wabo en Bouwbesluit 2012